

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců JUDr. Jany Kubenové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobkyně **M. B.**, , zast. Mgr. Blankou Severovou, advokátkou, advokátní kancelář Pelhřimov, Karlovo náměstí 167, proti žalovanému **Krajskému úřadu kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, Jihlava, o nečinnosti správního orgánu, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

I. Řízení se zastavuje.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

V žalobě žalobkyně uvedla, že podala Žádost o příspěvek na péči *dne 29.9.2009 na MěÚ H.....* Poukázala na to, že žalovaný dlouhodobě neplní zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o příspěvku na péči, přestože byl mnohokrát žalobkyní vyzýván. Poukázala jako na důkaz na dopisy z 21.1, 23.3, 6.5, vše z roku 2010, dále z 1.2, 2.2, 30.3 a 18.5, vše z roku 2011 a na odvolání proti usnesení vydaného správním orgánem 25.1.2010. **Poukázala na to, že na její odvolání ze dne 28.3.2011, doručené žalovanému 30.3.2011, dosud neobdržela žádné rozhodnutí ve smyslu správního řádu.** Uvedla, že ze strany žalovaného byla překročena maximální zákonná lhůta 60 dnů pro vydání rozhodnutí. Protože byly vyčerpány všechny možnosti, jak věc napravit a všechny výše uvedené upomínky se mýjely účinkem, podala v souladu s ust. § 79 odst. 1 správního řádu (dále jen „s.ř.s.“) tuto žalobu.

Na základě odvolání žalobkyně ze dne 28.3.2011 žalovaný vydal usnesení KUJI 31745/2011 ze dne 15.4.2011, doručený žalobkyni až 27.4.2011 o přerušení řízení pro posuzování posudkovou komisí. Žalobkyně poukázala především **na zbytečný průtah zaviněný žalovaným. Podle ust. § 71 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, mělo by toto rozhodnutí vydáno bezodkladně.** Není žádný důvod k tomu, aby bylo usnesení vydáno v takto dlouhé časové lhůtě, neboť se nejedná o žádné posuzování, žádné šetření atd., naopak s přihlédnutím k dosavadnímu zdlouhavému jednání, zaviněné žalovaným, které trvá již více než 21 měsíců, mělo být vydáno usnesení co nejdříve.

Žalobkyně se domnívá, že usnesení mělo být vydáno bezodkladně, maximálně do 2.4.2011 nebo 3.4.2011, pozdější vydání nemá opodstatnění.

Žalovaná nevyřizuje věci bez zbytečných průtahů a žalobkyni tímto způsobem zbytečně zatěžuje, čímž porušuje ust. § 6 odst. 1 a 2 zák.č. 500/2004 Sb., správní řád.

Žalovaný nepostupuje tak, aby byl rychle zjištěn stav věci, čímž porušuje ust. § 3 a ust. § 6 zákona č. 500/2004 Sb.

Žalobkyně poukázala na protiprávní postup žalovaného, který nechal námitky ze dne 6.5.2010 a 1.6.2010 na posudkovou komisi V. T.a V. R. Ministerstva práce sociálních věcí déle než rok bez povšimnutí a chce je řešit až nyní, jak uvádí v dopise ze dne 30.5.2011 (předposlední a poslední odstavec), čímž vznikají zbytečné průtahy. Žalobkyně poukázala na to, že kdyby se úspěšně řešila tato stížnost v té době, nemuselo dojít k žalobě vedené pod č.j. 57A 59/2010 (v návrhu žaloby ze 29.7.2010 je věc popsána).

Znovu zdůraznila porušení ust. § 4 odst. 1 odst. 4 správního řádu, porušení ust. § 6 odst. 1 a 2 správního řádu, porušení ust. § 3 a ust. § 6 správního řádu.

Dále uvedla, že žalovaný nespolupracoval s ostatními orgány státní správy, čímž porušil ust. § 8 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb.

Žalobkyně také poukázala na podivné jednání žalovaného, kdy dopisem ze dne 12.5.2010 žalobkyni vyzývá, aby stížnost na V. R. a posudkovou komisi adresovala na ministerstvo práce a sociálních věcí, na druhé straně **(po jednom roce)** žalobkyni informují dopisem z 30.5.2011, aby vyčkala rozhodnutí z Ministerstva práce a sociálních věcí, kam postoupili námitku žalobkyně týkající se posudkové komise a V. Tomáška.

Žalovaný porušil též lhůtu pro vydání posudku posudkovým lékařem, která nesmí překročit hranici 60 dnů.

Žalobkyně nesouhlasí s tvrzením žalovaného, který opakovaně uvádí (např. v dopise žalovaného z 12.5.2010, dole), že lhůta po dobu posuzování zdravotního stavu neběží. Lhůta běží právě podle níže uvedené právní normy. Žalovaný si zřejmě mylně vykládá ust. § 71 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb. Jako důkaz navrhovala ust. § 16 a) odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb.

Žádala, aby soud přihlédl jak k prokazatelným celkovým průtahům žalovaného od počátku podání žádosti až do současnosti, tak k průtahům týkajícím se této žaloby ve spojitosti k prokazatelným zdravotním potížím (ve spise 57A 59/2010) a k věku žalobkyně (86 roků) a vydal rozsudek, pokud možno co nejdříve.

Žalobkyně se domáhala, aby tímto rozsudkem zavázal soud žalovaného k povinnosti vydat rozhodnutí týkající se odvolání žalobkyně ze dne 28.3.2011 do 3 dnů od právní moci rozsudku a aby byl zavázán žalovaný povinností zaplatit žalobkyni náklady řízení.

Žalovaný se k věci velmi podrobně vyjádřil dne 22.8.2011. V tomto vyjádření uvedl, že usnesením žalovaného ze dne 15.4.2011 bylo na základě ust. 28 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů a § 64 odst. 1 písm. e) zákona č. 500/2004 Sb., o správním řízení, ve znění pozdějších předpisů, přerušeno řízení o odvolání žalobkyně, zastoupené Ing. J. B., proti rozhodnutí MěÚ H..... ze dne 11.3.2011, č.j. 2365/2011/HUM. Tímto rozhodnutím byl žalobkyni přiznán příspěvek na péči ve výši 2.000,- Kč měsíčně od září 2009.

Žalobkyně podala dne 29.9.2009 žádost o příspěvek na péči. Dne 27.10.2009 bylo provedeno MěÚ H. šetření závislosti osoby na pomoci jiné osoby, při kterém bylo zjištěno, že žalobkyně zvládá s dohledem 2 úkony péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Téhož dne se žalobkyně vzdala možnosti doručení usnesení o přerušení řízení, vzdala se práva na vyjádření se k podkladům rozhodnutí ve věci příspěvku na péči dle § 36 odst. 3 správního řádu a udělila souhlas k práci s daty. Dne 3.11.2009 přerušil správní orgán I. stupně usnesením řízení z důvodu posouzení stupně závislosti OSSZ. Dne 19.1.2010 byl MěÚ H..... doručen výsledek posouzení stupně závislosti žalobkyně s tím, že není osobu, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve smyslu § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů. Dne 20.1.2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým nepřiznal žalobkyni příspěvek na péči s odůvodněním, že jmenovaná z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebuje každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti posuzovaných podle § 9 zákona o sociálních službách. Žalobkyně proti tomuto rozhodnutí podala v zákonné lhůtě odvolání.

Žalovaný napadené rozhodnutí přezkoumal v odvolacím řízení. Dne 12.2.2010 požádal PK MPSV v Českých Budějovicích o posouzení stupně závislosti žalobkyně, téhož dne požádal lékařskou posudkovou službu OSSZ v Pelhřimově o postoupení spisové dokumentace žalobkyně. Dne 19.2.2010 bylo vydáno usnesení o přerušení řízení z důvodu posouzení stupně závislosti PK MPSV. 23.3.2010 byl žalovanému doručen přípis, ve kterém žalobkyně a její syn žádají o odstranění průtahu v rozhodování. Na toto podání byl dopisem ze dne 30.3.2010 vysvětlen postup správních orgánů I. i II. stupně. Dne 7.5.2010 byl žalovanému doručen dopis od žalobkyně a jejího syna, ve kterém si stěžovali na postup PhDr. R. a lékařů PK MPSV. Na tuto stížnost odpověděl žalovaný v tom smyslu, že je třeba tuto stížnost adresovat na Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR, protože posudkový lékař jsou tomuto ministerstvu podřízeni. Dne 17.5.2010 bylo žalovanému doručeno posouzení zdravotního stavu pro účely odvolacího řízení správního PK MPSV České Budějovice. Tato komise dospěla k závěru, že žalobkyně k datu vydání napadeného rozhodnutí nebyla osobou, která se považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby dle § 8 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o sociálních službách). Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nepotřebovala každodenní pomoc nebo dohled při více než 12 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti.

Z tohoto posouzení zdravotního stavu tedy vyplynulo, že žalobkyně nesplňuje podmínky pro přiznání příspěvku na péči.

Na základě těchto skutečností a výše citovaných ustanovení zákona o sociálních službách a správního řádu dospěl žalovaný k závěru, že nejsou dány důvody pro změnu nebo zrušení napadeného rozhodnutí a proto odvolání žalobkyně zamítl.

Žalobkyně následně podala v zákonné lhůtě u Krajského soudu v Brně žalobu o zrušení rozhodnutí žalovaného č.j. KUJI 44906/2010 ze dne 4.6.2010, kterým nebyl přiznán příspěvek na péči. Rozsudkem č.j. 57A 59/2010 ze dne 18.10.2010 soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Na základě tohoto rozsudku žalovaný rozhodnutím č.j. KUJI 82896/2010 ze dne 4.11.2010 zrušil rozhodnutím MěÚ H..... č.j. 509/2010/HUM ze dne 20.1.2010 a vrátil mu věc k dalšímu řízení. Dne 30.11.2010 provedl správní orgán I. stupně sociální šetření v místě bydliště žalobkyně, při kterém bylo zjištěno, že nezvládá 6 úkonů péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Usnesením ze dne 9.12.2010 přerušil MěÚ H..... řízení o příspěvku na péči z důvodu opětovného posouzení nároku a výše. Dne 25.2.2011 byl správnímu orgánu I. stupně doručen posudek o zdravotním stavu - posouzení stupně závislosti žalobkyně od OSSZ Pelhřimov, ze kterého vyplynulo, že potřebuje z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu každodenní pomoc nebo dohled při 15 úkonech péče o vlastní osobu a soběstačnosti. Byl u ní zjištěn stupeň závislosti na pomoci jiné osoby I. (lehká závislost), a to od 29.9.2009, tedy od data podání žádosti. Na základě tohoto posudku vydal MěÚ H..... dne 14.3.2011 rozhodnutí č.j. 2365/2011/HUM, kterým žalobkyni přiznal příspěvek na péči ve výši 2.000,-Kč měsíčně od září 2009. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání dne 28.3.2011, doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 30.3.2011. Vzhledem k tomu, že v odvolání byl mimo jiné vyjádřen nesouhlas se sociálním šetřením, byly žalobkyně i Ing. Bělohlávek (syn) seznámeni dopisem ze dne 11.4.2011 s provedením sociálního šetření v místě bydliště žalobkyně, a to dne 15.4.2011. Téhož dne pak byla požádána PK MPSV ČR v Českých Budějovicích o posouzení stupně závislosti jmenované. V této žádosti byl popsán průběh sociálního šetření. Usnesení o přerušení řízení bylo vyhotoveno též 15.4.2011, vypraveno bylo 21.4.2011, doručeno Ing. Bělohlávkovi 27.4.2011. Proti tomuto usnesení podal Ing. Bělohlávek dne 2.5.2011 odvolání, ve kterém mimo jiné namítá podjatost PK MPSV ČR v Českých Budějovicích. Uvedl, že na MUDr. T. a PhDr. R. byla podána trestní oznámení. Žalovaný tedy postoupil odvolání a námitku podjatosti MPSV ČR dne 4.5.2011. Dne 24.5.2011 byl žalovanému doručen dopis od Ing. B. ve kterém žádal o rozhodnutí ve věci přiznání příspěvku na péči pro žalobkyni do 7 pracovních dní, v opačném případě bude podána žaloba. Dopisem ze dne 30.5.2011 bylo Ing. Bělohlávkovi popsán postup správního orgánu a bylo mu sděleno, že jeho odvolání s námitkou podjatosti bylo postoupeno na MPSV ČR do doby, než MPSV rozhodne o odvolání a vyřeší námitku podjatosti, nemůže krajský úřad činit další úkony, řízení ve věci je přerušeno, tudíž lhůta pro vydání rozhodnutí neplyne. Dne 26.5.2011 sdělila PK MPSV ČR v Českých Budějovicích žalovanému závažný důvod, který brání vydání posudku v zákonné lhůtě, který spočívá v tom, že kompletní spisová dokumentace žalobkyně byla zaslána dne 23.5.2011 na MPSV ČR, kde v této věci bylo zahájeno řízení o námitce podjatosti PK MPSV České Budějovice. Dne 20.7.2011 bylo žalovanému doručeno rozhodnutí MPSV ČR, kterým bylo zamítnuto odvolání Ing. Bělohlávka a usnesení žalovaného o přerušení řízení bylo potvrzeno.

V žalobě žalobkyně napadá nečinnost žalovaného v souvislosti s vydáním rozhodnutí k odvolání žalobkyně ze dne 28.3.2011. Poukazuje na to, že žalovaný dlouhodobě neplní zákonné lhůty pro vydání rozhodnutí o příspěvku na péči, přestože byl mnohokrát k tomu vyzván. Pokud jde o průtahy v řízení, byla situace žalobkyni vysvětlena dopisem ze dne 30.3.2010 v tom smyslu, že dne 29.9.2009 podala žádost o příspěvek na péči, 3.11.2009 bylo vyhotoveno usnesení o přerušení řízení a byl požádán referát LPS OSSZ v Pelhřimově o posouzení stupně závislosti. Po dobu provádění posouzení zdravotního stavu správnímu orgánu I. stupně lhůta neběží. Dne 19.1.2010 byl MěÚ H..... doručen výsledek posouzení stupně závislosti osoby pro účely příspěvku na péči a dne 21.1.2010 bylo vydáno rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na péči. Proti tomuto rozhodnutí bylo dne 1.2.2010 doručeno MěÚ H..... odvolání ze dne 25.1.2010. **Celková doba řízení u MěÚ H..... byla tedy 36 dnů.**

Dále dopisem ze dne 12.5.2010 týkající se stížnosti na jednání PhDr. Roušalové z Českých Budějovic a dále žádosti o učinění opatření proti nečinnosti v řízení o odvolání proti rozhodnutí o nepřiznání příspěvku na péči bylo sděleno, že stížnost na lékaře PK MPSV je třeba adresovat na ministerstvo práce a sociálních věcí, Na poříčním právu 1, Praha 2, neboť tito lékaři jsou přímo podřízeni MPSV. Žalovaný není kompetentní k vyřizování takové stížnosti a bylo zopakováno, že se v řízení nejedná o průtahy. Žalovaný po předložení odvolání se spisovou dokumentací od MěÚ H..... požádal dne 12.2.2010 PK MPSV ČR v Českých Budějovicích o posouzení stupně závislosti v odvolacím řízení správním, protože k řízení o odvolání ve věci příspěvku na péči je nezbytné přehodnotit zdravotní stav touto komisí. Dne 19.2.2010 vydal žalovaný usnesení o přerušení řízení z důvodu posouzení stupně závislosti s tím, že se v řízení bude pokračovat, jakmile obdrží výsledek posouzení stupně závislosti. Po dobu provádění posouzení zdravotního stavu odvolacímu orgánu lhůta neběží.

Dále dopisem ze dne 4.5.2011 bylo reagováno na odvolání proti usnesení o přerušení řízení a odvolání spolu s námitkami podjatosti PK MPSV České Budějovice bylo zasláno na MPSV ČR.

Dne 24.5.2011 byl žalovanému doručen dopis Ing. B. ze dne 18.5.2011, ve kterém žádal o rozhodnutí ve věci přiznání příspěvku na péči pro žalobkyni do 7 pracovních dnů, v opačném případě bude podána žaloba. Na tento dopis odpověděl žalovaný dne 30.5.2011 v tom smyslu, že odvolání proti usnesení o přerušení řízení a námitka podjatosti posudkové komise MPSV České Budějovice byly zaslány na Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR. Řízení ve věci je přerušeno, tudíž lhůta pro vydání rozhodnutí neplatí.

Žalobkyně dále poukazuje na to, že na její odvolání ze dne 28.3.2011 dosud neobdržela žádné rozhodnutí ve smyslu správního řádu. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě, jak bylo již výše uvedeno, neboť žalovaný vydal 21.4.2011 usnesení o přerušení řízení podle § 28 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů a podle § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu za účelem posouzení stupně závislosti žalobkyně.

V žalobě je též uvedeno, že na základě odvolání žalobkyně ze dne 28.3.2011 vydal žalovaný usnesení o přerušení řízení ze dne 15.4.2011, doručené žalobkyni až 27.4.2011. Žalobkyně poukazuje na zbytečný průtah zaviněný žalovaným. Rozhodnutí mělo být vydáno bezodkladně maximálně do 2.4.2011 nebo 3.4.2011.

K tomu žalovaný uvedl, že odvolání ze dne 28.3.2011 bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 30.3.2011. Dne 7.4.2011 bylo odvolání spolu se spisovou dokumentací postoupeno žalovanému. Dopisem ze dne 11.4.2011 bylo odvolání spolu se spisovou dokumentací postoupeno žalovanému. Dopisem ze dne 11.4.2011 informoval žalovaný Ing. Bělohávkou i žalobkyni o termínu provedení sociálního šetření, neboť v odvolání byl mimo jiné vysloven nesouhlas se sociálním šetřením provedeným správním orgánem I. stupně. Dne 15.4.2011 v dopoledních hodinách bylo provedeno v místě bydliště žalobkyně sociální šetření pracovníky žalovaného. Téhož dne byla zasílána na posudkovou komisi MPSV České Budějovice žádost o posouzení stupně závislosti žalobkyně, ve které bylo popsáno sociální šetření. Rovněž téhož dne bylo vyhotoveno usnesení o přerušení řízení, vypraveno bylo dne 21.4.2011, doručeno bylo Ing. B.27.4.2011 (zásilka byla připravena k vyzvednutí 24.4.2011). Z tohoto postupu je patrné, že usnesení nemohlo být vydáno ve lhůtě uvedené v žalobě, tedy 2.4.2011 nebo 3.4.2011. Zároveň je zřejmé, že při tomto postupu žalovaného nedošlo k průtahům řízení.

Žalobkyně též namítá protiprávní postup žalovaného, který nechal její námitky na PK MPSV V. T. a V. R. déle než rok bez povšimnutí a chce je řešit až nyní, jak uvádí v dopise ze dne 30.5.2011, čímž vznikají zbytečné průtahy.

K tomu žalovaný uvedl, že žalobkyně byla, jak je již výše uvedeno, dopisem ze dne 12.5.2010 mimo jiné seznámena s tím, že stížnost na lékaře PK MPSV je třeba adresovat na Ministerstvo práce a sociálních věcí, Na poříčním právu 1, Praha 2, neboť tito lékaři jsou přímo podřízeni MPSV.

Žalobkyně poukazuje též na podivné jednání žalovaného, kdy žalobkyni jednou dopisem ze dne 12.5.2010 vyzývá, aby stížnost na V. R. a posudkovou komisi adresovala na MPSV, a na druhé straně po jednom roce ji informuje dopisem ze dne 30.5.2011, aby vyčkala rozhodnutí MPSV, kam postoupila námitku týkající se posudkové komise a V. Tomáška.

Žalovaný konstatuje, že se v prvním případě (12.5.2010) jednalo o stížnost ze strany žalobkyně na lékaře PK MPSV a ve druhém případě (30.5.2011) se jednalo o námitku podjatosti PK MPSV České Budějovice s tím, že na V. R. a V. T., byla podána trestní oznámení pro podezření z trestného činu nepravdivá lékařská zpráva aj.
Z těchto důvodů byl postup žalovaného v obou případech odlišný.

V žalobě je dále namítáno, že žalovaný porušil lhůtu pro vydání posudku posudkovým lékařem, která nesmí překročit hranici 60 dnů. Žalobkyně nesouhlasí s tím, že lhůta po dobu posuzování zdravotního stavu neběží a uvádí, že **lhůta běží podle ust. § 16 a) odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů.**

K tomu žalovaný uvádí, že z jeho strany bylo opakovaně žalobkyni vysvětlováno, že **po dobu, po kterou je řízení o příspěvku na péči usnesením přerušeno z důvodu posouzení stupně závislosti účastníka řízení, neběží žalovanému lhůta pro vydání rozhodnutí ve věci podle ust. § 28 odst. 2 zákona č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů, a dle § 64 odst. 1 písm. e) správního řádu.** Ustanovení § 16 a) odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, zmiňovaná v žalobě, **se vztahuje ke lhůtám posudkových lékařů OSSZ pro vydání posudku. V tomto ustanovení je uvedeno: lhůta pro vydání posudku podle § 4 odst. 2 činí 60 dnů. Brání-li vydání posudku ve lhůtě podle věty první závažné důvody, sdělí orgán sociálního zabezpečení příslušný k posouzení zdravotního stavu neprodleně tyto důvody orgánu, který o posouzení požádal; v těchto případech se lhůta prodlužuje o 30 dnů. Dopisem ze dne 26.5.2011 sdělila PK MPSV ČR České Budějovice žalovanému závažný důvod, který brání vydání posudku v zákonné lhůtě. Tento důvod spočívá v tom, že kompletní spisová dokumentace žalobkyně byla zaslána dne 23.5.2011 na MPSV v Praze, kde bylo zahájeno řízení o námitce podjatosti PK MPSV ČR České Budějovice.**

Z rekapitulace průběhu celého řízení u správních orgánů I. i II. stupně je patrné, že k průtahům řízení nedocházelo a že žaloba proti nečinnosti žalovaného je neopodstatněná. Jak již bylo výše uvedeno, celková doba řízení u MěÚ H..... byla 36 dnů. Pokud se týká řízení u žalovaného, tak tomuto bylo dne 8.2.2010 doručeno odvolání žalobkyně se spisovou dokumentací. Žalovaný po předložení odvolání se spisovou dokumentací od MěÚ H..... požádal dne 12.2.2010 PK MPSV ČR v Českých Budějovicích o posouzení stupně závislosti v odvolacím řízení správním, protože k řízení o odvolání ve věci příspěvku na péči bylo nezbytné přehodnotit zdravotní stav žalobkyně touto komisí. Zároveň tento den byla požádána lékařská posudková služba OSSZ v Pelhřimově o postoupení zdravotní dokumentace žalobkyně. PK MPSV v Českých Budějovicích. Dne 19.2.2010 vydal žalovaný usnesení o přerušení řízení z důvodu posouzení stupně závislosti s tím, že se v řízení bude pokračovat, jakmile obdrží výsledek posouzení stupně závislosti. Po dobu provádění posouzení zdravotního stavu odvolacímu orgánu lhůta neběží. Podle § 16 a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, se na postup posudkových komisí při podávání posudků podle § 4 odst. 2 nevztahuje správní řád, s výjimkou ustanovení o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o spisu a ustanovení o vyloučení z projednávání a rozhodování věcí. Lhůta pro vydání posudku činí 60 kalendářních dnů, nestanoví-li orgán, který vede řízení, pro jehož účely byl posudek vyžádán, lhůtu delší. Brání-li vydání posudku ve lhůtě podle věty první závažné důvody, sdělí předseda PK neprodleně tyto důvody orgánu, který vede řízení, pro jehož účely je posudek vyžádán; v těchto případech se lhůta podle věty první prodlužuje až o 30 kalendářních dnů, nestanoví-li orgán, který vede řízení, pro jehož účely je posudek vyžádán, jinak. Dne 26.4.2010 byly žalovanému sděleny PK MPSV závažné důvody, které bránily vydání

posudku v zákonné lhůtě, spočívající v nutnosti objektivizace zdravotního stavu odborným vyšetřením, které bylo synem žalobkyně přeobjednáno. Dne 17.5.2010 byl žalovanému doručen výsledek posouzení zdravotního stavu. Téhož dne v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámil žalobkyni s jejím právem vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí před jeho vydáním a dal jí lhůtu 8 dnů. Dne 24.5.2010 se dostavil k žalovanému syn žalobkyně s právní moci k zastupování, byl seznámen s podklady pro rozhodnutí a byla mu prodloužena lhůta pro vyjádření se k podkladům do 3.6.2010. Dne 3.6.2010 bylo zasláno ze strany žalované vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Dne 4.6.2010 bylo vydáno rozhodnutí ve věci. Celková doba řízení u žalovaného bylo 30 dní (po odpočtu doby, po kterou bylo řízení přerušeno). Doba řízení u obou správních orgánů byla tedy 66 dnů, nikoliv 250 dnů.

Proti rozhodnutí žalovaného č.j. KUJI 44906/2010 ze dne 4.6.2010 podala žalobkyně žalobu. Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 18.10.2010, č.j. 57A 59/2010 toto rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení. Tento rozsudek byl žalovanému doručen 27.10.2010. Dne 8.11.2010 vydal žalovaný rozhodnutí o zrušení rozhodnutí MěÚ H..... č.j. 509/2010/HUM ze dne 20.1.2010 a vrátil věc správnímu orgánu I. stupně k dalšímu řízení. Po nabytí právní moci tohoto rozhodnutí dne 10.11.2010, vrátil žalovaný spisovou dokumentaci MěÚ H....., a to dne 15.11.2010. Tento správní orgán dne 30.11.2010 provedl u žalobkyně sociální šetření a dne 9.12.2010 přerušil řízení z důvodu posouzení stupně závislosti na OSSZ. Dne 25.2.2011 obdržel správní orgán I. stupně posudek o zdravotním stavu žalobkyně a po seznámení s podklady pro rozhodnutí vydal dne 14.3.2011 rozhodnutí č.j. 2365/2011/HUM. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala. Odvolání bylo doručeno správnímu orgánu I. stupně dne 30.3.2011. Celková doba tohoto řízení u správního orgánu I. stupně byla 40 dní. Tento správní orgán postoupil odvolání dne 7.4.2011 krajskému úřadu, tedy v zákonné lhůtě 30 dnů ode dne doručení odvolání podle § 88 odst. 1 správního řádu. Žalovaný pak dne 15.4.2011 vyhotovil usnesení o přerušení řízení, vypraveno bylo 21.4.2011, po předchozím sociálním šetření v místě bydliště žalobkyně. Celková doba tohoto odvolacího řízení u žalovaného je doposud 14 dní.

Žalovaný v závěru uvedl, že s ohledem na uvedené je přesvědčen, že žaloba na nečinnost v předmětné věci je nedůvodná a navrhovala proto, aby jí soud zamítl.

Podáním ze dne 9.11.2011 (doručeno Krajskému soudu v Brně 10.11.2011) vzala žalobkyně žalobu na nečinnosti žalovaného zpět. Uvedla, že ve výši uvedené věci vydal žalovaný dne 24.10.2011 rozhodnutí pod č.j. KUJI 90196/2010, odeslané poštou dne 31.10.2011, doručené žalobkyni dne 2.11.2011, kterým rozhodl o odvolání žalobkyně. Z tohoto důvodu vzala tedy žalobkyně žalobu zpět, neboť v průběhu řízení odpadl důvod žaloby, kdy žalovaný po průtazích v řízení o podaném odvolání rozhodl. Trvala však na tom, že žaloba byla podána důvodně, neboť žalovaný proměškal lhůty stanovené právními předpisy pro rozhodnutí ve věci, ale poté ještě před rozhodnutím soudu ve věci samé o odvolání rozhodl, svým jednáním tak způsobil, že žalobkyně musela vzít důvodně podanou žalobu zpět. S ohledem na tyto skutečnosti žalobkyně žádala, aby žalovanému byla uložena povinnost zaplatit ji náklady řízení, neboť rozhodnutí o odvolání bylo vydáno po uplynutí všech zákonných lhůt, průtahy v odvolacím řízení byly zaviněny nečinností žalovaného, jak

vyplývá z předloženého důkazního materiálu a žaloba byla tedy podána důvodně v době nečinnosti žalovaného.

Podle § 79 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) ten, kdo bezvýsledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Podle odst. 2 § 79 s.ř.s. žalovaným je správní orgán, který podle žalobního tvrzení má povinnost vydat rozhodnutí nebo osvědčení.

Podle § 47 písm. a) s.ř.s. soud řízení usnesením zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět.

Navrhovatelka vzala žalobu zpět, proto soud řízení zastavil.

Podle § 60 odst. 3 s.ř.s. žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta. Vzal-li však navrhovatel podaný návrh zpět pro pozdější chování odpůrce nebo bylo-li řízení zastaveno pro uspokojení navrhovatele, má navrhovatel proti odpůrci právo na náhradu nákladů řízení.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 3 věta první s.ř.s. a žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Soud dospěl k tomuto stanovisku po prostudování správního spisu, který je v cela v souladu s tím, co uvedl žalovaný do písemného vyjádření, dospěl k závěru, že v případě žalovaného se o nečinnost správního orgánu nejednalo, a proto v tomto případě nenastala situace, že žalovaný, ani správní orgán I. stupně by byly ve věci nečinní.

P o u č e n í : Toto usnesení nabývá právní moci dnem doručení. Lze proti němu podat kasační stížnost do dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu, prostřednictvím Krajského soudu v Brně, ve dvojím vyhotovení. Stěžovatel musí být zastoupen advokátem. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 a 106 odst. 2 s.ř.s.).

V Brně dne 21. prosince 2011

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu